

კრეტიკული სატაზები

ლიტერატურული საქართველო • LITERATURULI SAQARTVELO • ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

25 თებერვალი 2022 წ. №1 (4035) გამოცემის 91-ე ვალი ვასი 1 ლარი

„ვრთხილად, ნინ მყითხველი!“

საქართველოს ლიტერატურული პრემიის რიცხვის შემატება თამაზ ნივნივაძის სახელმწიფო პრემია „ვრთხილად, ნინ მყითხველი!“

ახალი ლიტერატურული ჯილდოს მიზანია გამოავლინოს ნილის საუკეთესო პროზაული, პოეტური, კრიტიკული და პუბლიცისტური ნანარმოები; აგრეთვე საუკეთესო საბავშვო მოთხოვა, ლექსი და ილუსტრაცია.

საკონკურსო მასალის ნარმოდგენა შეუძლია ყველას, როგორც ავტორს, ისე მკითხველებსა და ორგანიზაციებს.

მიღება მხოლოდ საკონკურსო წელს გამოქვეყნებული თითო ნანარმოები.

თამაზ ნივნივაძის სახელმწიფო პრემიის მიღება და დამატებით დაგენერირდება 2021 წლის ოქტომბერში და დამთავრდა დეკემბრის ბოლოს.

შვიდ ნომინაციაში ნარმოდგენილი იყო ორმოცდათხე მეტი ნამუშევარი.

უიურიმ, რომლის შემადგენლობაში შედიოდნენ ჯემალ ინჯია, უჩა შერაზადიშვილი, მარინა გიგინებეგილი, თამარ ნინივაშვილი და ივნე ამირხანაშვილი (თავმჯდომარე) გამოავლინა გამარჯვებულები.

თამაზი პროზის ენაზე

რეზო ჭავაშვილის გახსენება

ისტორიის საზრისი

თამაზ ნათლოვაძის

რადიოპისა

ზურაბ ვაჩაშვილი

ქველი და ასალი
ტკიბლებისა

დალილა გადიანი

თამაზ ნივნივაძი – 80

ყველაზე მნიშვნელოვან მოვლენებს. მან შექმნა კრიტიკულ-პუბლიცისტური აზროვნების ექსელუზიური სტილი. რომელსაც უნდა გამოირიცხა ტრადიციონალისტური კრიტიკის მეთადოლოგია და განევითარებინა ახალი პროცესის ლიტერატურულ ანალიტიკაში. და მან ეს შეძლო, მიაგნოს დროის შესაბამის სტილს, მანქრანა, ფორმას, რომელსაც შეგვიძლია ირონიულ-პაროდიული კრიტიკა ვუწოდოთ.

თუ სამოციან წლებში ჩვენს პოეზიაში ჩამოყალიბდა ირონიულ-პაროდიული ლექსის ფორმა, ოთხმოციან წლებში ამას მოჰყვა რეფლექსიური ანალოგი – ირონიულ-პაროდიული კრიტიკა.

თამაზ მნიშვნელობა არ აქვს, რას დავარქმევთ ამ სტილს. მთავარია, ის არსებობს თანამედროვე ქართული ლიტერატურის დროსა და სივრცეში, დაფიქსირებულია ორიგინალური კრიტიკული დისკურსი, როგორც თამაზ ნივნივაძის ხასიათი, სახე, აეტოგრაფი.

თავიდანვე ეტყობოდა, რომ ის არ იყო ჩვეულებრივი, რიგითი მოვლენა ჩვენს ლიტერატურულ ცხოვრებაში. მითავითვე ჩადა მაში რაღაც არაორდინარული, არასტანდარტული, არაჩეულებრივი, ოლონდ რაიყო ეს, ძნელი სათქმელი გახლდათ, რადგან რასაც წერდა, როგორც წერდა და რისთვისაც წერდა – ეს ყოველივე, ერთი მხრივ, თითქოს ხელისულზე იდო, მაგრამ, მეორე მხრივ, რაღაცას მაღავდა თავის თავში, რაღაც გაუსწევდ თუ აუსწევდ პოტენციალს, რომელსაც უხმო, უბერი პოლიტიკონიურობას ვუწოდები, რადგან შენ, მეოთხელს, გიტოვებდა საშუალებას თვითონ მოექცინა, დამოუკიდებლად აღმოგენინა ის ტონები და ობერტონები, რომლებსაც უხვად შეიცავდა მისი კარავალური ეტიუდები.

თამაზ ნივნივაძის კრიტიკული აზროვნება, პუბლიცისტური რეფლექსიები და სამოქალაქო აქტივობები აღმოვალი გზით ვითარდებოდა, ყოველი ეტაპი, განვითარების ყოველი მონაცემი იყო ძიებისა და ძალების კონცენტრირების საშუალება, გრადაციის თანაბარი, შეუფერხებელი პროცესი.

თავის შემოქმედებაში მან პუბლიცისტიკის სპეციფიკური თავისებურებები გა-

► ლასარები. გვ-2 გვ.

ქაბიქეული დისკარსი როგორც კვერცხი

თანამედროვე ქართული მწერლობის ისტორიაში შევიდა რა მდენიმე სახელი, რომელმაც კრიტიკოსის პროფესიული დაბაზონი სტრატეგიულად გააფართოვეს და კრიტიკა, როგორც ანალიტიკური პროცესი, საზოგადოებრივ ფენომენად აქციები.

მათ შორის არის თამაზ ნივნივაძი – სახელი, რომელიც მჭიდროდ დაუკავშირდა მეოცე საუკუნის 80-90-იანი და ოცდამეტე თაობაზე, ლალი ღამისა და ლიტერატურული ცხოვრების დასაწყისის საზოგადოებრივ-პლატფორმა და ლიტერატურულ-კულტურული ცხოვრების

სიცილით მექანიზმები

თამაზ ნიკოლაძე პროფესიონალის-
ტი იყო.

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტიში
აღზრდილი.

პროფესიონალი ნოდარ ტაბიძის შეგირდი.

ის უნივერსიტეტითაც ამაყობდა და პრო-
ფესიონალითაც.

არაჩემულებრივი ესსეც უძლვნა უკვე
ნამდვილ პროფესიონალდ ქცეულმა შე-
გირდამ სახელგანთქმულ მოძღვარს.

მარტი სათაური რად ლირს: „აგვიურლია
სიყვარულმა ნოდარ ტაბიძის“...

მისაროდა, რომ ამ ესსეთი თამაზ ნიკო-
ლაძე კიდევ უფრო ამარცხდა ჩემს მოსაზრე-
ბას: „ლექტორი ბევრია, მოძღვარი – ცოტა,
ნოდარ ტაბიძე მოძღვარია.“

მასსოვს, როგორ მითხრა მაშინ ერთმა
ახლობელმა, – ნოდარ ტაბიძე მართლა დიდი
კაცი ყოფილაო.

რატომ-მეტქი? – არგუმენტით დავინტე-
რესი და ასეთი ახსნა მიეკიდე:

„ძლიერ ვნახ კაცი, რომელსაც თამაზ
ნიკოლაძე აქებს.“

არგუმენტი შეუვალი იყო, რადგან იმხა-
ნად, „ლექტორატურულ საქართველოში“ თი-
თქმის ყოველ პარასკევს იბეჭდებოდა თამაზ
ნიკოლაძის უაღრესად მნვავე სტატიები თუ
რეცენზიები.

მეტიც: ჩემის დროში ქართულ პუბლიცის-
ტიკას სწორებ მან დაუბრუნა ილიასეული
სამძაფრე და მიზანდასაულობა.

მისი პუბლიცისტიკის „საფირმო ნიშანდ“
იქცა ფრაზა: „დეპოში ვართ“, რომელმაც
მარტო გრიშა ბიძია კი არა, ლამის მთელი
საქართველო გამოაფხიზოდა.

თამაზ ნიკოლაძის პუბლიცისტიკის ერთ-
ერთ თვისებას „სიცილით მკურნალობას“
დაგარემული.

ლიტერატურული თუ სხვა სახის კუ-
რობების ნარმოჩენით რომ გვაცინებდა,
გაცილებით უფრო მნიშვნელოვანი ის იყო,
მწერლობისა თუ საზოგადოებრივ-პოლიტი-
კური ცხოვრების უამრავ მანქირებასაც რომ
უპირისი ინდენდა.

და ეს თვისება ბუნებრივად გვახსენდა
ილიასეული სარკაზმის ულმობელობას.

არ იყო შემთხვევითი, ბევრი მისი სტატია
თუ რეცენზია ლექტორით რომ გვამასსოვრ-
დებოდა.

ამიტომაც ახლა არ მინდა, გადმოვიღო
მისი ნიგნები, რათა ყველაზე შთაბეჭდავი
პასაუები გავისხვნო. მინდა, მხოლოდ მეხ-
სიერებას ვენდო.

მაგალითად, როგორ ნერდა დავით კვი-
ცარიძის რომანზე.

მეორე მსოფლიო ომია. მთავარი გმირი
ხიდების ამფეთქებელია და ფაშისტებს ბე-
ლორუსიში ებრძვის. მწერალს დაავიწყდა,

სიმაღლეს.

რომ უკვე 1944 წელია. გერმანელები ბელო-
რუსიაში აღარ არიან. ეს კი, ჩემის ქართვე-
ლი გმირი, ხიდების აჯეთქებას აგრძელებს.
კრიტიკოსი წერს: „კი, მაგრამ არ ეტყოდნენ
ბელორუსები, ძლიერ გერმანელები მოვიშო-
რეთ და ხიდებს რაღატომ გვიფეხებენ, ნადი,
ძმა, თავი დაგვინებეონ!“

ამ ულმობელ, მაგრამ სამართლიან სარ-
კაზმში ერთად არის კრიტიკოსიც და პუ-
ბლიცისტიც.

და ეს კიდევ ერთხელ ამტკიცებს იმას,
რომ ჟეშმარიტი კრიტიკოსი და ჟეშმარიტი
პუბლიცისტი განუყოფელია.

კვლევაში ჯერ კიდევ უცი ნლის ნინა
გამოვყენე თამაზ ნიკოლაძის ერთი სტატია,
რომელსაც სტუდენტებს უუკითხავ ხოლმე,
რადგან საკითხი მხრივ უკვე ულ და პუბლიცის-
ტურ ესტურობას შეეხება.

იმ სტატიაში თამაზ ნიკოლაძე ეკამათება
კრიტიკოსს, რომელიც ერთ-ერთ მნერალს
ლაკონიურ სტილს უქებს და ამბობს: „არა-
სოდეს დანერს სამ სიტყვას, როცა ორიც
საკმარისია.“

კრიტიკოსს საბუთად მოჰყავს მინიატურა,
რომელშიც ვკითხულობთ:

„ბრძოლის ველზე მტრის ჭურვის ნამსხ-
ვრევებისგან განგმირული დაეცა მონაცემების
და... მისი პირები და უკანასკნელი მიმრაო-
ბა იყო კალთის ჩანევა მუხლებზე.“

თამაზ ნიკოლაძის კომენტარი ასეთია:
„ამ ლაკონიურად დაწერილ მინიატურაში,

„პირველი და უკანასკნელი მოძრაობიდან,
სრულიად ზედმეტი სიტყვა პრეცედენტზე
ხლებზე კალთის ჩანევა განგმირულის უკა-
ნასკნელი მოძრაობაზე იქნებოდა.“

ეს პასაუი ორგანულ უკვემდება
ფოლებრის უაღრესად საყურადღებო მო-
საზრებას.

ერთ-ერთ ინტერვიუში ეკითხებიან, რომა-
ნის დანერა უფრო ძნელია თუ მოთხოვიბის?

დიდი მნეროლის პასუხი ასეთია:

„რომანის დანერა უფრო თოლია. აქ მეტი
დაუდევრობა შეიძლება. შეიძლება, მეტი ნა-
გავი ჩაყრია და გვაპატიოს. მოთხოვობა ლექსს
თუ ჩამოუკარდება. აქ თითოეული სიტყვა
ზუსტი უნდა იყოს.“

ეს შენაგანად იცოდა თამაზ ნიკოლაძემ,
რადგან ბუნებით იყო ნიჭიერი და ნამდვილ
პუბლიცისტიაც ამან აქცია.

სიცოცხლის ბოლო ნლებში, მის მიმართ
დამოკიდებულება მკვეთრად ორგანოვანი
იყო:

ერთი ლანდაგდნენ, მეორენი ხოტბას
ასხამდნენ და ლექსებსაც კი უძლვნიდნენ.

მინდა, ბოლომდე გულახდილი ვიყო და
ვთქვა, რომ არც ერთი მომნონდა და არც
მეორე.

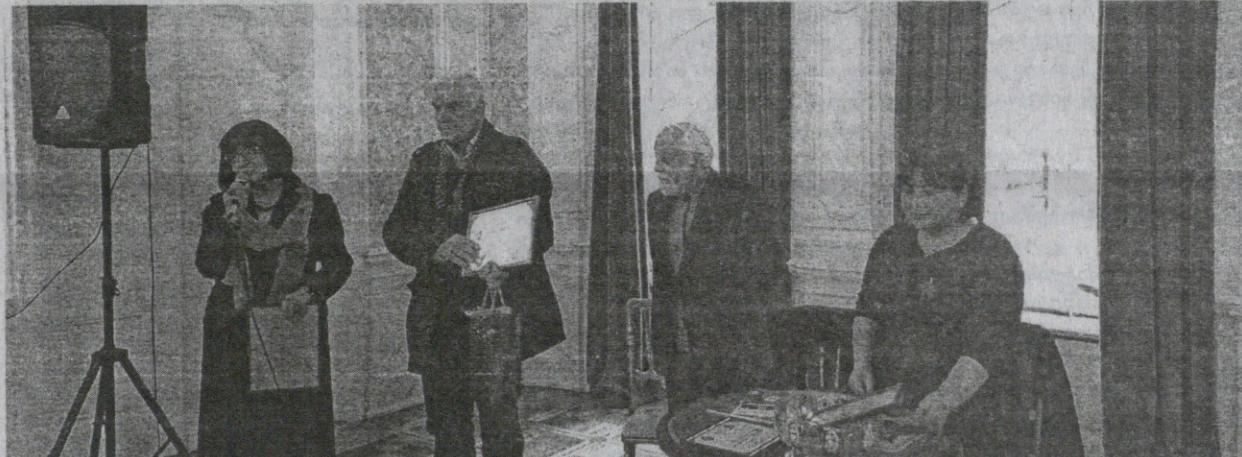
ახლა კი ამას მნიშვნელობაც აღარ აქცის.

ახლა მნიშვნელოვანია ის, როთაც თამაზ
ნიკოლაძე სამუდამოდ დარჩება – ნიჭიერი,
მებრძოლი, სიკეთის უხევად გამცემი...

მის პუბლიცისტიკას კი აუცილებლად
მიუბრუნდებიან, რათა იკვლიონ და ბევრი
რამ ისნავლონ.

იოსებ ჩუმბურიძე

ფულადი პარავა – პირველი!

**2021 წლის რევაზ ინანიშვილის
სახელობის „ერთი მოთხოვობის“
კონკურსის გამარჯვებულების
დაჯილდოვაზე**

2021 წლის 20 დეკემბერს, რევაზ ინანიშვილის დაბადების
დღეს, რევაზ ინანიშვილის სახელობის „ერთი მოთხოვობის“
კონკურსის მორიგი დაჯილდოვება. გაიმართა მნერალთა
სახლში.

რევაზ ინანიშვილის სახელობის „ერთი მოთხოვობის“
კონკურსი 2021 წელს მეთორმეტედ გაიმართა. სულ 74
საკონკურსო მოთხოვობა და ნოველა შემოვიდა.

უსური, რომლის შემადგენლობაშიც იყვნენ: ნინო არ-
სენაშვილი, კულტურული, კულტურული გროგრიჭიანი (ჯუბა დებელი), თამაზ
ხმალაძე, თემურ ჯაგორიშვილი (თავიდომარე, ფილოლო-
გის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესიონი), გამოავლინა
გამარჯვებულები.

პრემიები ასე განაინდება: I პრემია – ანზორ სილიაშვილი
("ქვერი"); II პრემია – ეკატერინე ფავოლენიშვილი ("ბრძოლის
ქალნული"); III პრემია – ფიქრია ყუშიტშვილი ("შეტყობი-
ნება").

გარდა ამ სამი მოთხოვობისა, უიური გამოავლინა 2021
წლის კონკურსის საუკეთესო მოთხოვობები. მათი ავტორები: მაგდა გორგიძე, გა ხუბაა, იოსებ იარლანაშვილი, გიორგი
პაულაშვილი, დათოა ბადალაშვილი, თამარ ამირხანაშვილი
სპეციალური პრიზებით დაჯილდოვებული. უკრნალ „ანულის“
პრიზის მფლობელი გახდა მაია დიაკონიძე.

წლევანდელ კონკურსიც დამატებია ცალკედონის „განკური-
ნული“ სახელობის გამომარჯვების მოთხოვობის სამართლებულების მიერთების შემთხვევაში.

აქესესუარებმაც საერთაშორისო აღიარება მოიპოვა – ფატი
კაბნაშვილი. მან წელსაც ხელნაკეთი „გაზის მტევნებისგან“
– ორი პრიზი საგანგებოდ დამზადა ჩემი კონკურსისთვის.

კონკურსისთვის საკუთარი ნახატი გამოგვიგზავნა ნი-

ჭირმა ხელოვანმა – ნინო სალუქევაძემ.

აღსანიშვანია, რომ წელს პირველად კონკურსის ახალ-
გაზრდა მონაცილებისთვის, ნახალისების მიზნით, დანერ-
ბული იყო ფულადი პრემია, რომელიც კონკურსის საკუთარი
სურვილით შემოსწორა იტალიაში მო

ზურაბ ქადაგაძი

კვარჩხი ორისონი

რადიოკიბისა

რადიოკიბისაში გამოყენებულია ციტატები ტენისი უკლიამსის, რიჩარდ ჰარეულის და უკლიამ სარიანის პიესებიდან.
იგორ სევერიანის ლიდის თარგმანი ციტატა და სადაც ნარსულში ბრუნდებიან...

ერიგრიფის მაგისტრი

ავტორი: ეს სამყარო დიდი სახლია, სა-
დაც ცხოვრობენ... სადაც ოცნებობენ და
სადაც ნარსულში ბრუნდებიან...

1.

ძალიან შორიდან ისმის ზღვის ხმა, აქა-
უ, თითქოს ბურუსიდან თავის დაღნევას
ლამობსო გამოკრებება შოაქინის საფორტე-
პიანი ბალადა.

გიორგი: (ბუტბუტებს) „ეს იყო ზღვას-
თან, სადაც ტალღაა ფირუზისფერი... (შო-
რიდან ეჭვისანი ეტლის ხმა) და იმედითად
დადის ეჭვისანი ეტლი...“

არყის დასხმის ხმა.

სალომე: ის არაყის ისხამს... ხელი უკან-
კალებს...

გიორგი: (არაყის სვამის) „ეს იყო ზღვას-
თან, სადაც ტალღაა ფირუზისფერი... (კვლავ შოაქინი) იქ დედოფალი კოშკი
შოპენს უკრავდა მსწრაფი და ამ მუსიკის
პარგზე გაუმიჯვნურდა პარი...“ (კვლავ ის-
ხამს არაყის)

სალომე: (პიანინზე ილებს რამდენიმე
ბერებს შოპენის საფორტეპიანი ბალა-
დიდან) და ამ მუსიკის პარგზე გაუმიჯ-
ვნურდა პარი...

გიორგი: (არაყის სვამის) „ეს იყო ზღვას-
თან, სადაც ტალღაა ფირუზისფერი, გამ-
ჭერვალეა ზღვა და სონატაა პარი...“
მისტერ მაკ-გრეგორი, ეს იყო ზღვასთან...“

სალომე: ამ ბოლო დროს, სულ მისტერ
მაკ-გრეგორის ელაპარაკება.

გიორგი: მისტერ მაკ-გრეგორი, თქვე-
ნი გული მთებშია... ჩემი გული კი ზღვას
ექვთვის.

ავტორის გატანის ხმები. ხერხში, ორეუსტ-
რის ანკუბის ქალსურ ბერებში ნელ-ნელა
იკვეთება „ტრავიატას“ უკვრტოვა.

სალომე: ბატონები, შეჩერდით, რას
ჩადიხაროთ? კი ბრძანდებით?... ჩემის
სპექტაკლში არ გაძერნდათ ავევე... თუმ-
ცა... გამახსენდა... ასე ინებოდა ფილმი...
დაცარიელებული რთახები... ჩიმოტყა-
ვებული კედლები... აქეთ-იქით მიყრილი
ტანსაცმელი და...“

კაცის ხმა შორიდან: „ხელოვნება მხო-
ლოდ მაშინ აღნებს მიზანს, როდესაც ის
ინვერს გულის ძეგრას...“

სალომე: რა ბრძანეთ?... ვერ გავიგონე,
თითქოს ხელოვნება ასენეთ... ან იქნებ
მოესმა... როდესაც ის...“

კაცის ხმა: როდესაც ის ინვერს გულის
ძეგრას.

სალომე: (პაუზის შემდეგ, ისე თითქოს
ვიღაცას რაღაცას უმტკიცებს) პო!.. პო!..
(თავისთვის) როდესაც ის ინვერს გულის

ძეგრას მე ოდესლაც ვიყავი ვიოლეტა...
თუ მარგარიტა... როდესაც ვკვდებოდი,
მთელი დარბაზი ქვითინებდა... მარგა-
რიტა თუ ვიოლეტა?.. ლა ტრავიატა ანუ
ზნედაცებული... მაგრამ, ჩემი სპექტაკ-
ლი ასე ნამდვილად არ იწყებოდა... ბა-
ტონებო, შეჩერდით, რას აეთებთ, სად
მიგაქვთ ჩემი ნივთები... ჩემი სამაჯუ-
რი მაინც დამიბრუნები! ხომ გითხარით,
ჩემი სპექტაკლი ასე არ იწყებოდა!..
შეჩერდით, ბატონებო! მომეცით! არ
მოგცემ (ცდილობს სამკაულების ნარ-
თებას, ძიგილაბაში ისინი ძირს ცვიდა.)
არ გაგატანთ!

გიორგი: (ისხამს არაყის) ნუთუ, ეს ქა-
ლი მიყვარდა ფილებაც... ლა ტრავიატა...
ზნედაცებული... (სუვამი)

სალომე: ნუთუ ამ კაცზე გიუდებოდნენ
ქალები?! ღმერთო, რა სულელები გიყა-
ვით... ლოთით... გამოუსწორებელი... (სამკა-
ულებს აგროვებს და ყუშში ყრის. ერთ-ერთ
მათგანს კი მკერდზე ინწევს) მოდი, რას
უდგეხარ, სარკე დამიტირე... (იპრანქება)
ასე... მიხდება?

გიორგი: ბრავო! ბრავო! გიყურებდი,

ჩემი ძეირფას მარგარიტა... შენ ისევ

ქელებურად მომხიბლავი ხარ!... (ლილინებს

მელოდიას „ტრავიატადან“) გამარჯობა,

ჩემი ვიოლეტა!

სალომე: ნუ სვამ ამდენს! ხომ არ დაგა-
ვინყდა, რომ მხოლოდ საღამომდე გაექვა-
დრო...

გიორგი: რომ არ დამვინყებია, იმიტო-

მაც ვსვამ!

სალომე: თუ ისინი ვერ დავავერეთ,

იცი, ალბათ, რაც მოგველის...

გიორგი: პო, ვიცი! მაშინ ჩემი იმედები

ფა-ული!.. მთავარია, არ შეგემინდეს.

სალომე: გეხვენები, მეტი არ დალიო...

გიორგი: რა მნიშვნელობა აქვს, დავ-

ლევ თუ არ დავლევ... არც ვიოლეტა და
არც მარგარიტა... არავის არ სჭირდება...
როდემდე უნდა ველოდიოთ?

სალომე: (დამაჯვერებლად) უნდა ვე-
ლოდიოთ.

გიორგი: სულ ველოდიოთ... ველოდი-

ბით... ველოდიოთ ვიღაცას, ველოდიოთ
რაღაცას... ხომ არ შეიძლება მუდმივი ლო-

დინი... ასე არ არის, მისტერ მაკ-გრეგორ?

(ამონოხერებს) შეიძლება მხოლოდ სიკვდი-
ლის ლოდინი...

სალომე: ვინ არის მისტერ მაკ-გრე-
გორი?

გიორგი(ილებს ფურცლებს, კითხუ-
ლობს): კეატრტეტი რიჩისთვის, მოქმედი

პირი: ქალბატონი, სალომე და ბატო-
ნი გიორგი - ლტოლები მსახიობები...

ალბათ ჩემი ვიგულის სხმებით ლტო-

ლი ასე არ არის, მისტერ მაკ-გრეგორ?

(შეიძლება მხოლოდ სიკვდილის ლოდინი...)

სალომე: სახელები უნდა შეეგაცემა-
ვინოთ... აუცილებლად! რას იუიქერებს სალისი...

სალომე: ვინ არის მისტერ მაკ-გრე-
გორი?

გიორგი(ილებს ფურცლებს, კითხუ-
ლობს): კეატრტეტი რიჩისთვის, მოქმედი

პირი: ქალბატონი, სალომე და ბატო-
ნი გიორგი - ლტოლები მსახიობები...

ალბათ ჩემი ვიგულის სხმებით ლტო-

ლი ასე არ არის, მისტერ მაკ-გრეგორ?

(შეიძლება მხოლოდ სიკვდილის ლოდინი...)

სალომე: სახელები უნდა შეეგაცემა-
ვინოთ... აუცილებლად! რას იუიქერებს სალისი...

სალომე: ვინ არის მისტერ მაკ-გრე-
გორი?

გიორგი(ილებს ფურცლებს, კითხუ-
ლობს): კეატრტეტი რიჩისთვის, მოქმედი

პირი: ქალბატონი, სალომე და ბატო-
ნი გიორგი - ლტოლები მსახიობები...

ალბათ ჩემი ვიგულის სხმებით ლტო-

ლი ასე არ არის, მისტერ მაკ-გრეგორ?

(შეიძლება მხოლოდ სიკვდილის ლოდინი...)

სალომე: სახელები უნდა შეეგაცემა-
ვინოთ... აუცილებლად! რას იუიქერებს სალისი...

სალომე: ვინ არის მისტერ მაკ-გრე-
გორი?

გიორგი(ილებს ფურცლებს, კითხუ-
ლობს): კეატრტეტი რიჩისთვის, მოქმედი

პირი: ქალბატონი, სალომე და ბატო-
ნი გიორგი - ლტოლები მსახიობები...

ალბათ ჩემი ვიგულის სხმებით ლტო-

ლი ასე არ არის, მისტერ მაკ-გრეგორ?

(შეიძლება მხოლოდ სიკვდილის ლოდინი...)

სალომე: სახელები უნდა შეეგაცემა-
ვინოთ... აუცილებლად! რას იუიქერებს სალისი...

სალომე: ვინ არის მისტერ მაკ-გრე-
გორი?

გიორგი(ილებს ფურცლებს, კითხუ-
ლობს): კეატრტეტი რიჩისთვის, მოქმედი

პირი: ქალბატონი, სალომე და ბატო-
ნი გიორგი - ლტოლები მსახიობები...

დალილა ხალისანიძე

ქართველი და ახალი ზემოქმედების

რაუნი გრიგორი ლოჭევი

გაიელვა და გაქრა,
ვერ მიგოტანე თვალი.
ღმერთი, შემარგე შექრად!
ვდგავარ მე, როგორც მოვრალი.

და მხოლოდ გვან მივხვდი,
როს გული გასკდა კვნესით,
რომ ჩამიარა რხით,
ეს იყო თვითონ ლექსი.

*

ხეს მოწყვეტილი ფოთოლი
ხეს აღარ უბრუნდება.
ფიფებს არ აპრუნებს ო, თოვლი –
დაუცემა და დწება.

და აღარ დაგვიბრუნდება
ის, ვიწც გავიდა გაღმბა.
მდინარე სულ სვლას უნდება,
მაგრამ ვერ ივლის აღმა.

ენვევა მსწრაფლ აღსასრული
ყველაფერსა და ყველას.
ვერ დაბრუნებ ნასულებს...
თუმც სულის ხსნაა შეელა.

ზურაბ ლობჩანიძე

ზამთრის სისტემა

ოდესაც სანდოს და თანასწორს,
მფეტქას და ბობოქარ კულკანს
ჩამოვრჩი – ცხოვებამ გამასწორ,
ჩანჩალით მიყვები უკან...
იქნებ, ის მე თვითონ გავუშვი...
ვიცანი მრუშად და ქურდად...
ამ შუოთს და უაზრო ხმაურში
მარტოსულს სიმშვიდე მსურდა?..

ყველა თავის გამორჩენას ელის,
ზოგი მიხოს, ზოგიც ბიძოს ფიცაეს...
თვალები აქვთ ცრემლებისგან სველი...
იმონებენ აქ მინას და იქ ცას...
ყველა თავის კუჭ-მუცელზე ფიქრობს,
ოქრო-ვერცხლით ჯაბე-უბეს ივსებს...
ერი-ბერი ჩათლახობს და ციგნობს...
წელს იშვერენ ეშმაკები ლოთისკენ...

მარებას და ზმორებას
ცკლადშინილ ნამებს...
რა რო ცხოვებას
ლება რამე?
ასლონად სიცოლეს,
რა და მალე და მალე...

*

ლექსში ისე სხედან სიტყვები,
როგორც ბრონეულში – მარცვლები.
„გარეთ ატლასი, შეგნით – ათასი“.
უნდა გადახსნა და ჩაულრმავდე
და დაინახავ, რომ ლექსი მნიშვე ბრონეულია
ცხოვრების ხეზე,
რომელსაც სათქმელად გაულია პირი
და ისეთივე საოცარია,
როგორც ვარსკვლავებიანი გახლებილი ცა,
სადაც თითო ვარსკვლავი ბრონეულის თითო მარცვალია,
თითო სიტყვაა,
ოლონდ უნდა იმარჯვო და ამოიკითხო.

*

რაც კი მინდოდა, რომ შენთვის მეთქვა,
მე ყველაფერი გავანდე მთვარეს.
მხოლოდ მას ესმის ამ კულის ფეთქვა,
ის იყურება ჩემს და შენს მხარეს.

როგორ მიყვარხარ, მხოლოდ მან იცის,
დაუფლებია იდუმალება,
ხან ღრუბელგარეთ დაიწყებს ცომიმს,
ხან ღრუბელმგნით მიიმალება.

დაფრინავს ცაზე, ვით თეთრი მტრედი
და ჩემთან მოაქეს შენი ამბავი.
მთვარეა ჩემი დიდი იმედი,
შენკუნ სავალი გზის დასაბამი.

და ვევედრები: მოწყალე მთვარევ,
ო, არ დამტოვო გულდანუვეტილი
და ლოცვა ჩემი, გთხოვ, დაამთავრე
მღლოცველ ვარსკვლავთა მრავალწერტილით!

*

ო, რა ცისფერი თვალები გქონდა...
და მეც მაგ თვალებს ვერ გადავურჩი
და შენი მშობელ-გამზრდელი ცხონდა!
ბედის მონა ვარ, ხარ ბედის ურჩი.

არ მინერია, რომ დავივინყო
ცისფერი ცეცხლი შენი თვალების.

ბელში ჩაფლულ იმ სოფელს,
იქ ჩანყაბილ ნამებს...
ვინე მეტყვის, რა ჰერი?
ვინ და რისოვის შექმნა?..
სიზმარი და ფარსია
თუ ბატონის ჩექმა?..

თუე სიტყვა (ქ)არად იქცა,
აზრისაგან დაიცალა,
არ ყოფილა მაშინ იქ ცა...
დარჩენილა მინა ცალად...
ქვეყნად ბელი გამეტდება,
დაიშლება უფლის მცნება...
სამწუხაროდ, ასეც ხდება –
მარტი აზრი? გრძნობაც დნება...
სასონარკვეთა?..

არ ვიცი, რა მჭირს,
რას ვწუს და ვითხოვ...
ჰაერი რაჭის

მიშველის ვითომი?..

ის დების ნყარო,

ჭალაზე – ვეძა,

ნიმიდა სამყარო,

ნატორად რომ მექცა?!

გული ხომ მტკიცა –

მიკვენესის, მიწუსს,

შევცერი მცირანს

დეკემბრის მიმწუხრს...

სუნთქვას არ მაცლის,

თითქოს სულს ვდაფავ...

თავ-ფეხზე მანვიმს.

სიბრელე ლაფად...

მძიმეს და დამლელს

ველარ ვდგამ ნაბიჯს...

შეშვით ვსვამ ნალველს,

არ ვიცი, რა მჭირს...

ყველა თავის გამორჩენას ელის,
საფულაც ბრონეულში – მარცვლები.
თვალინი გვიდევს სურვილების დაფა...
შენ კი, ღმერთო, მასზე რა არ ვნერეთ...
სულსრაფობით და სიკერპით ჩენით

ასე მგონია, წარლვნა დაიწყო
და მეშინია გარდაცვალების.

თუ მომკლავს, შენი თვალები მომკლავს
და თუ მაცოცხლებს – ო, ეგ თვალები.
შემთხვევით სადმე თვალს როცა მოგერავ,
გიყურებ ტანჯვით და მოკრძალებით.

ო, რა ცისფერი თვალები გქონდა
და ჩემდა ბედად შემომეურე.
წვიმდა და წვიმდა და ქარიც ქროდა
და იქცევიდა თითქოს ქვეყანა.

აღარ ვარ შენით, დღე მიღლია.
თვალს ვერ გაშორებ, თვალებით გთხოვე,
რომ ახლა ჩემი კარი ღიაა
შენთვის, შემოსვლას ნუ დააყოვნებ!

თავისი

ახალი საფლავები ახალი ღია ჭრილობებია
დედამინის მერადზე,

ძველი საფლავები კი – ძველი, მოშუშებული იარები.

ვინ არ მომევდარა და დედაწერიც გარდაიცვალა

და მნარედ შემახსენა,

რომ ერთხელ მეც მოვევდები

და გადავალ მარადისობაში,

სადაც უკვე ბევრი შემეგბება –

ჩემი ახლობლების ნახევარი უკვე საიქიოშია

და მეორე ნახევარის კი სააქოში

თითქოს ყოველთვე აკლდება ვინმე.

მიერინება ცოცხალთა მდინარე ზღვისაკენ,

რომელიც უდრის მარადისობას

და ურთდება ზღვას და ზღვას ტალღებად გარდაიცვლება

კვდება ყველა და ყველაფერი –

ბალაზი, ყვავილი, ფრინველი, ცხოველი, ხე, წყალი, თოვლი,

ადამიანი...

ვინ მოიგონა ეს სიკუდილი?

ვინ დაადგინა, რომ მწარ ვარ და

მინად უნდა ვიქცეთ?

გაილის დრო და დედაწერის ახალი საფლავიც დაძველდება,

მოუშუშებება დედამინას, რომელიც დედა ჩენი

და რომელშიც დედაწერის დედა დამარსული

და როცა მიითხავენ: „სად არის დედაშენი?“

კუპას უხევებებ: „დედამისი მოენატრა და დედამისთან წავიდა!“

ღიმილს გგვრით თუ შიშის გინერგავთ ზეცას?..

ვინ ვართ, მითხარ... შეცდომა თუ ძლვენი...
აღარ ძალგვიძის ჩენი კოდის შეცვლა?..

სადაც უნდა მიხერიდე...

ვინც კი უნდა ნახო..

არსად რჩენა, სიმშვიდე.

ყველგან შუღლი სახლობას!..

ეს პატარა ქვეყანა

ვინ დალრღნა და დაყო...

მისამისი მასარაძე

სპორტი

გარემო

მოგონებათა ციგიდან

1972 წლის ივნისსა, ვეზუანის ფილოსოფიას ინსტიტუტში, მაგრამ ვერაფრით ჩაეწერე ქალაქ თბილისში – მთელი ძალით მოქმედებს საბჭოური. ბოროვკატოლი და ამასთან, პარადოქსული მექანიზმი მუშაობა რომ დაინუ, აუცილებელია, ქალაქში იყო ჩანერილი, მაგრამ ქალაქში ვერ ჩაეწერები. თუ არ მუშაობ, ცალკე მიყურებს ეჭვის თვალით, ცალკე სამხედრო კომისარადი და ა.შ.

ბოლოს, ჩანერაზე კიდევ ერთი უარის შემდეგ, ხელი ჩაეწერე და გადაწყვეტილი მშენებლურ რაომში დაბრუნდა. უნივერსიტეტის სამეცნიერო ბიბლიოთეკში მივედი ნიგნბის ჩასაბარებლად. პერიოდის მაგიდაზე 1937 წლის გაზეთ „კომუნისტის“ შეკვრა რატომდაც გაშლილი, რომლის ერთ-ერთი ნორის პირველ გვერდზე დაბეჭდილია ქაბულეთელი ოსმან მოწყობილის დაკითხების ოქტობრი ფრინველი, ამასთან, რამდენიმე ნიუანსით გავისწერე მისი საკალათბურთო წარსულიდან. საბჭოთა კავშირის რამდენიმე ზოგის ჩემპიონი, მოტივილი თოთოთ ფარალური თამაში ლომისადაზე, მისი ხელმძღვანელობით 1962 წელს თბილისს „დინამოს“ მიერ ეკრისის ჩემპიონთა თასის მოგება და ა.შ.

სამდლოსელი სიტყვის დასასრულს ბეჭონება ითარება ჩემს ნათევაზე გაამახვილა ყურადღება და ბოლოს დასძინა: „იმ გიგანტებთან ჩემი სახელი რა მოსატანია; ის კი არადა, არც ბორის პატარები გვერდით შეიძლება ჩემი მოსხენება. მაგრამ ერთი კი იყო: როცა მოედანზე გვდიდოდა, მნამდა, რომ ბურთი ჩემთვის ხმალიც იყო და ფარიც ჩემი ქვეყნის ლირსების დასაცავად.“

ნივარი ... აპუსარისაც ტელს

გასული საუკუნის 80-იან წლების პირველი ნახევარი. თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მაღლივ კორპუსში ფილოსოფიას ლექციის ურსს ვკითხულობ ეკონომიკის პროფილის ერთ-ერთ სპეციალობაზე. მაშინ ტრადიციულად სპორტსმენები სწავლობდნენ ურიდიულსა და ეკონომიკის პროფილის ფაულტეტებზე.

სიამი შეაც სტუდენტი აბუსერიძე, რომელიც საერთოდ არ ესწრება ლექციებს. ეჭვი არ მეცარება, რომ ეს თბილისს „დინამოს“ მეცარე მაშუა აბუსერიძე.

დადგა გამოცდების დრო, ჯგუფი დიდია და გამოცდებიც რამდენიმე საათს გაგრძელდა. აბუსერიძე გამოცდაზეც არ ჩანს. საგამოცდო უწყისების შესებას მოვრჩი და ეს-ეს არის, ფეხზე უნდა ნამოვდე და საგამოცდო თახა დავტოვო კარი გაიღო და სტუდენტებმა ძალით შემოადეს ახლავაზრდა. მაშინვე ვიცნონ, მაშუა აბუსერიძე, ვიხოვე, დამჯდარიყო მან იურა და ზრდლობანად მომიბოლიშა, რომ მზად არ არის და სხვა დროს გამოვა. მე გავამორე თხოვნა, დამჯდარიყო.

მაშუას ჯერ ნარმომავლობა გამოვიტხე, შემდეგ კი ვუთხარი: ერთ შეიოთხეს დაგისვამ და თუ მისახებებ, ნიშანს დაგინერ, თუ ვერა, ამაზე მერე ვალაპარაკოთ. ის ისევ უარზეა, ვიცნო, რომ ეს გინასახებოთ. მომინება ვათხე-და შევეკითხე, რა იცის შენი გარის ნარმომავლობის შესახებ-შეიტი. მანამდე მოუწოდებული უცდად გამიართა, სახეზე საისმონო ფერი დაუდა, ფეხზე ნამოვდა და ამაყად განაცხადა:

„ჩემი ნიაპარი ხულოს რაიონის სოფელ თხილანდან იყო!“

გამოვართვი ჩათვლის წიგნაკ, ჩაეწერე ნიშან და თან დაგავილო: მე ნიშანს ვუწე დიდ სწავლულს აბუსერისებ ტელს, რომ არ ის, შენ, ლანჩჩეულელი კაცი, ასე ამაყი არ იქნებოდ შენი, ხულოური ფესვებით.

არ დავუჯარო NBA-ს შედეგებს?

გაგინი „მისტერიას“ და „მისატერიას“ ხანში, მოსალამიერულზე, ამოედი მეტრისადგურ „დელინდა“ და ნელ ნაბეჭით მიუვევები ქეჩის, თანაც გაზითს ვითხულობით. ვერნონი, კეტერინგი და მარტინი მიურნილებას და ჩატურების მიზანი მიურნილებას და ჩატურების მიზანი:

– ნეტა, რა ნახა საინტერეს ამ გაზითში? – მე ყურადღებას არ ვაკეცე უცნობის სიტყვებს და ჩემი გზით მივდივარ.

– ნეტა, თუ სჯერა, რასაც კითხულობს? – ეს უკვე გამოწევება იყო და მეც ვპასუხობ:

– რომ მაინტერესებს და მკერა, სწორედ იმიტომაც ვეკითხულობ!

უცნობი დანინაურდა, შემობრუნდა, ნინ დამიღვა და გამომწევებად მეითხა:

– თუ ამა ხარ, მოსარი, რას კითხულობ გაზითში ამისთანას და თანაც რომ გვერა?

– NBA-ის (ეროვნული საკალათბურთო ასოციაცია, აშშ) ჩემპიონატის მორიგი ტურის შედეგებს.

– ეს, – რაღაც გაურკეველი აღმოხდა ნირნაბდრ „ჰოსტენტის“, ხელი ჩაეწინა, შეტრიალდა და გზა ჩეკარი ნაბიჯით გააგრძელა.

1994 წლის პირქაში შემოდგომაა. ყველა-ფრის გატირვებაა, მათ შორის, საზოგადოებრივი ტრანსპორტის, მიზანი უმეტეს ფრინველი უზრუნველყოფის შემთხვევაში, ამასთან, რამდენიმე ნიუბრუნველებას და ფილოსოფიას, შალვა ნუ-ცუბიძემ დადგა. სადლეგრძელო ასე და-ვინებუ: საქართველოში ის დარგებში მიაღწიეს დიდმატებას, რომელთაც სასავა დაუდეს დიდმატება პირკუნებებმა. ასე მაგალითთან: ანდრია რამდენიმე და ნიკა მუსხელიშევილმა – ფრინველობის, დამიტრი უზნაბერ – ფილოსოფიას, შალვა ნუ-ცუბიძემ და ფილოსოფიას. ამ სიტყვებზე ბატონი ითარებული და მეტობირებული მათ უნარების გარეულებაზე, ტერენის გარეულებაზე და მაშინ მიუნატიურში მივემგზავრები – თვალზე თავის გამოდები, მაგრამ არც ტრანსპორტი ჩანს და არც მისი გამოჩერისი იმედია.

ამ დროს „მოსკვიჩი“ გაჩერდა და იქ მდგრმო მოგვმართა: თუ კი ვინებ საბურთალოზე, რადგან გარდა არაენ მიდობდა საბურთალოზე. ჩაეჭუებე მანქანში და, როცა საქართველოში მდგრძელება გავერდეს სახე მეცნობრდე? ალბათ, სპორტული მოედნებიდან, მიპასუბა შეკითხვის დამატებითი აღმოჩენის სახით გამოდება და დამატებითი აღმოჩენის სახით გამოდება გავისენა როგორ ჩევნი, „ბურევესტნიკის“, ისე საბჭოთა კავშირის არაერთგზის მეტობისა და დამატებითი გამოდება გავისენა როგორ ჩევნი „ბურევესტნიკის“, ისე საბჭოთა კავშირის არაერთგზის ჩემპიონი, ნაკრები. ის კი არადა, იურიდიული ფაკულტეტების გუნდის შემადგენელობაში უნივერსიტეტის პირველის გავლილი და ფარიც ჩემი ქვეყნის ლირსების დასაცავად.

1994 წლის პირქაში შემოდგომაა. ყველა-ფრის გატირვებაა, მათ შორის, საზოგადოებრივი ტრანსპორტის, მიზანი უმეტეს ფრინველი უზრუნველყოფის შემთხვევაში, ამასთან, რამდენიმე ნიუბრუნველებას და ფილოსოფიას, შალვა ნუ-ცუბიძემ და ფილოსოფიას. ამ სიტყვებზე ბატონი ითარებული და მეტობირებული მათ უნარების გარეულებაზე, ტერენის გარეულებაზე და მაშინ მიუნატიურში მივემგზავრები – თვალზე თავის გამოდები, მაგრამ არც ტრანსპორტი ჩანს და არც მისი გამოჩერისი იმედია.

ამ დროს „მოსკვიჩი“ გაჩერდა და იქ მდგრმო მოგვმართა: თუ კი ვინებ საბურთალოზე, რადგან გარდა არაენ მიდობდა საბურთალოზე. ჩაეჭუებე მანქანში და, როცა საქართველოში მდგრძელება გავერდეს სახე მეცნობრდე? ალბათ, სპორტული მოედნებიდან, მიპასუბა შეკითხვის დამატებითი აღმოჩენის სახით გამოდება გავისენა როგორ ჩევნი „ბურევესტნიკის“, ისე საბჭოთა კავშირის არაერთგზის მეტობისა და დამატებითი გამოდება გავისენა უნივერსიტეტის პირველის გავლილი და ფარიც ჩემი ქვეყნის ლირსების დასაცავად.

1994 წლის პირქაში შემოდგომაა. ყველა-ფრის გატირვებაა, მათ შორის, საბურთალოზე გავერდების სახე მეცნობრდები – არაერთ საბურთალოზე. ჩემპიონი როგორ გვიცია საბურთალოზე, მაშინ ტრანსპორტული მოედნები გვიცია საბურთალოზე. ამასთან, რამდენიმე ნიუბრუნველებას და დამატებითი გამოდება გავისენა როგორ ჩევნი „ბურევესტნიკის“, ისე საბჭოთა კავშირის არაერთგზის მეტობისა და დამატებითი გამოდება გავისენა უნივერსიტეტის პირველის გავლილი და ფარიც ჩემი ქვეყნის ლირსების დასაცავად.

1994 წლის პირქაში შემოდგომაა. ყველა-ფრის გატირვებაა, მათ შორის, საბურთალოზე გავერდების სახე მეცნობრდები – არაერთ საბურთალოზე. ჩემპიონი როგორ გვიცია საბურთალოზე, მაშინ ტრანსპორტული მოედნები გვიცია საბურთალოზე. ამასთან, რამდენიმე ნიუბრუნველებას და დამატებითი გამოდება გავისენა როგორ ჩევნი „ბურევესტნიკის“, ისე საბჭოთა კავშირის არაერთგზის მეტობისა და დამატებითი გამოდება გავისენა უნივერსიტეტის პირველის გავლილი და ფარიც ჩემი ქვეყნის ლირსების დასაცავად.

1994 წლის პირქაში

რეზო ახაშუკელი

თანამედროვე ქართულმა მწერლობამ, კულტურამ, სრულიად საქართველომ უძძიმესი, აუნაზღაურებული დანაკლისი განიცადა.

გარდაიცვალა XX-XXI საუკუნების ქართული პოეზიის უმშენერების ნარმომადგენელი რეზო ბიძინას ეკამაშენებოდა.

ქართველ პოეტთა დიდებულ კორონტას გამოაცილდა კიდევ ერთი

კიდევ ერთი ვარსკევლავი მოსწყდა ქართული პოეზიის თანავარსკევლავებს.

დავაზუსტებ: ელვარე, თვალისმომჭრელი, თვალისთავადობით გამორჩეულ ვარსკევლავი.

თუმცა არ გამქრალა და ხატჩე შემძლია დავიფიცო, რომ მყისვე მარადისობაში დაიდო ბინა...

რეზო ამაშენებოდა.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

მას, ქეშმარიტ პოეტს, ამის ატანა არ შეეძლო, არ შეეძლო, ბედნერი და კმაყოფილი კაცის როლის თამაში. პოდა, ისიც

დავთვეურთხეული შემოქმედი, რომელიც მისი არცთუ ისე ხანმოკლე სიცოცხლის განმავლობაში მუდამ ქართული მწერლობისა და კულტურის შეაგულში ტრიალებდა და თავისი არსებობით შეახსენებდა თანამიმდევ, თუ რა დიდი ბედნერება, დაიბადო საქართველოში, დაიბადო ქართველად და აღსრულო ქართველად...

რეზო ამაშენები დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

საშუალო განათლების მიღების შემდეგ, 1955 წელს, რეზო ამაშენელი ჩაირიცხა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგის ფაკულტეტის სტუდენტად, რომელიც 1960 წელს დასრულდა.

უნივერსიტეტის დამთავრებისთავავ დაიწყო 1957 წელს შედგა, როდესაც ფართო საზოგადოებამ გაიცნო მისი პირველი ლექსები. დებიუტი ფეხბურთი გამოდგა და ლიტერატურულ სამყაროს კიდევ ერთი ქეშმარიტი არიგინალური პოეტის დაბადება ამცნო მას შემდეგ რეზო ამაშენელის ნანარმებები სისტემატიკურად ქვეყნებოდა ქართულ სალიტერატურო უწუნალებელი გაზეთებში, გამოღიოდა ცალკე ნიგნებად.

ქართველმა მკითხველმა, გემოვნებისა და დახვეწილმა ქართველმა მკითხველმა და შემადგილებების საქართველოს ბეჭდვითი სიტყვის სახელმწიფო კომიტეტის თავისი ავტორი რეზო ამაშენების პოეტური კურუნგის კართულ და არა გამოღიოდა ცალკე ნიგნებად.

რეზო ამაშენებოდა.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

ადამიანი, თანაც მოაზროვნე თუა, ყოველთვის მარტოობისთვისაა განწირული და ამ ქეშმარიტებას შეგუებული პოეტი ლამაზ-

მდივნად, საქართველოს კულტურის მნიშვნელის მოადგილედ, სრულიად საქართველოს შოთა რუსთაველის საზოგადოების თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ, საქართველოს მოქალაქეთა კავშირის თავმჯდომარის მოადგილედ. სადაც არ უნდა ემუშავა ამ ბრწყინვალე შემოქმედსა და პირველებას, ყველგან სიკეთესა და საზოგადო სახედა, ყველგან მისი სასახლის სამშობლოს სასიკოცხლო ინტერიერს ემსახურებოდა, ყველგან ამაყად და შეურცხვენლად ტარებდა ქართველი მწერლის საპატიო სახელი.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

საშუალო განათლების მიღების შემდეგ, 1955 წელს, რეზო ამაშენელი ჩაირიცხა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგის ფაკულტეტის სტუდენტად, რომელიც 1960 წელს დასრულდა.

უნივერსიტეტის დამთავრებისთავავ დაიწყო 1957 წელს შედგა, როდესაც ფართო საზოგადოებამ გაიცნო მისი პირველი ლექსები. დებიუტი ფეხბურთი გამოდგა და ლიტერატურულ სამყაროს კიდევ ერთი აღმარიტობა მოცნობის დაბადება ამცნო მას შემდეგ რეზო ამაშენელის ნანარმებები სისტემატიკურად ქვეყნების აღმარიტობა მოცნობის და ლიტერატურულ სალიტერატურო უწუნალებელი გაზეთებში, გამოღიოდა ცალკე ნიგნებად.

ქართველმა მკითხველმა, გემოვნებისა და დახვეწილმა ქართველმა მკითხველმა და შემადგილებების საქართველოს ბეჭდვითი სიტყვის სახელმწიფო უწუნალებელი გაზეთებში, გამოღიოდა ცალკე ნიგნებად.

ქართველმა მკითხველმა, გემოვნებისა და დახვეწილმა ქართველმა მკითხველმა და შემადგილებების საქართველოს ბეჭდვითი სიტყვის სახელმწიფო უწუნალებელი გაზეთებში, გამოღიოდა ცალკე ნიგნებად.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში. შემოქმედებას განუმეორებელ ელფერს ანიჭებდა და, ფაქტობრივად, განასაზღვრავდა მის მხატვრულ ლირსებებს. ესთერატურულ სამყაროს კიდევ ერთი აღმარიტობა მისული ფილობრივი გამოდგა და ლიტერატურულ სამყაროს კიდევ ერთი აღმარიტობა მისული პოეტის დაბადება ამცნო მას შემდეგ რეზო ამაშენელის ნანარმებები სისტემატიკურად ქვეყნების ამაშენელის პოეტური კურუნგების მისული მოცნობის ინტონაციით აურიცხდა.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

მას იმ დროს, იმ ეპოქაში მოუნია ცხოვრება, როცა გონარეული, გავშებული ბრძო ქვების სროლით სდევდა მაცხოვანს, მუდამ იმ ხალხში ტრიალებდა, ვისაც დათობა რომ დათობაა, დათობაც კი მხოლოდ სხვის სევდით.

რეზო ამაშენელი დაიბადა 1936 წლის 24 ივნისს თბილისში.

სისხლი სისხლთაგანი მრავალსაუკუნოვნი ქართული პოეზიისა.

„სიმაღლე“, „ლექსები“, „შენდამი“, „ზედაზის მთვარე“, „მზე და მთვარე ნუ მოგბლოდეს“, „ტირისკონი“, „აკე“, „სი ლექსი“, „VIA DOLO-ROSA“, რეზოლი...

სინორედ ამ